

[Finansministeren.]

hvis det virkelig skulle ske, hvad ville det så betyde? Der vil givetvis komme en betydeligt større arbejdsløshed, især blandt arbejdsmændene, og dette ville igen betyde øgede udgifter, omend naturligvis ikke med tilsvarende beløb, til arbejdsløshedsunderstøttelse. Hvordan harmonerer det med tanken om en begrænsning af tilskud til arbejdsløshedskasserne? Det er jo således, at af tilskuddene til arbejdsløshedskasserne betaler de forsikrede og staten praktisk taget det samme, godt 100 mill. kr. hver, kommunerne betaler et mindre beløb, og arbejdsgiverne et langt mindre beløb, kun 11 mill. kr.

Efter denne gennemgang af den tankegang, som det ærede medlem har redegjort for, er det klart, at det, der er det væsentlige i tankegangen, ikke er skattelettelser — det er naturligvis noget, det interesserer folk at høre om — men det, vi først må have afgjort, er, hvor udgifterne kan sættes ned, og det er her jeg mener vi skal begynde. Der har under finanslovdebatten været fremsat flere forslag herom, og jeg synes, det er godt, og det skal også drøftes i den kommende tid i finansudvalget, hvorvidt der er mulighed derfor. Vi må så se, hvor langt vi når på dette område, og når vi har set det, må vi se, om det er tilstrækkeligt til at fastholde overskuddet på statsbudgettet. Først når dette overskud er fastholdt, hvad der er helt afgørende i vor valutapolitik, kan vi se, om der bliver noget tilovers til skattelettelser. Det ville kun være glædeligt, om dette var tilfældet; men mon vi ikke skulle vente og se, hvor store besparelser der kan ventes, inden vi udtaler os herom?

Indenrigsministeren (Carl Petersen): Det ærede medlem hr. Rager kom i sin tale ind på spørgsmålet om Københavns Kommunes økonomiske stilling dels i forholdet til staten, dels i forholdet til omegnskommunerne og påpegede, at København i begge disse henseender efter hans skøn er blevet forfordelt. Det ærede medlem oplyste i forbindelse hermed, at han til borgerrepræsentationens formand har indsendt et forslag om, at der af borgerrepræsentationen nedsættes et udvalg med den opgave at undersøge og forhandle om de

problemer, som var blevet nævnt, og jeg vil for mit vedkommende gerne love det ærede medlem, at de henvendelser og forslag, der måtte komme fra dette udvalg, skal blive nøje overvejet.

Det ærede medlem hr. Peter Jørgensen fremdrog spørgsmålet om udbygningen af vort sindssygevæsen, idet han beklagede, at sindssygehospitalet i Glostrup og den børnepsykiatriske afdeling i Risskov endnu ikke har kunnet påbegyndes. Også jeg ville anse det for i høj grad ønskeligt, om disse byggearbejder kunne være iværksat eller hurtigt kunne iværksættes, men det ærede medlem ved jo, hvad årsagen er. Jeg håber imidlertid, at der inden altfor længe vil blive mulighed for at indpasse dem i det kommende anlægsprogram.

Samtidig bad det ærede medlem mig undersøge et forhold vedrørende de til sindssygehospitalet ved Aarhus knyttede tjenesteboliger. Man klager over, at plejeboliger nedlægges for at skaffe boliger til læger. Forholdet er det, at indenrigsministeriet ved tekstanmærkning til finanslovsforslaget søger bemyndigelse til at nedlægge to tjenesteboliger for plejeassistenter ved Aarhus sindssygehospital. Baggrunden herfor er den udvikelse af hospitalets lægestab, som udviklingen har nødvendiggjort. Man er overenskomstmæssig forpligtet til at stille boliger til rådighed for disse læger, og det kan iøvrigt også være af stor betydning for hospitalet, at man har dem i nærheden. Plejeboliger er hverken overenskomstmæssigt eller tjenstligt motiverede, og det hænder derfor, at man ved tjenstedighed, således som det er sket i dette tilfælde, inddrager disponible boliger, som er bygget i en tid, da man lagde vægt på at samle hele personalet på hospitalet, til andre formål. Inddragelse sker kun i det omfang, hvori det er absolut nødvendigt, men det ville i sådanne tilfælde som her være økonomisk uforsvarligt, om man valgte en anden løsning end den, man har valgt.

Det ærede medlem hr. Vagn Bro rettede til undervisningsministeren det spørgsmål, om det ikke ville være rimeligt at gennemføre en pligt for de unge tandlæger til straks efter deres eksamen at forrette en turnustjeneste herhjemme. Man skulle derved kunne undgå, at de nybakte tandlæger lader sig friste af de bedre økonomiske vilkår